

άλογολάτης ό, Ήπ. —ΚΚρυστάλλ. Έργα 2,16 ΣΠασαγιάνν. Αντίλ. 17 —Λεξ. Βλαστ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. λάτης, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ ζευγολάτης. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ γαιῶδουρολάτης.

1) Ὁ ἐλαύνων ἵππους, ἱππηλάτης ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Ἀπόμακρη ποδοβολή γροικῆς νὰ τροχαλεύη
ποὺ ἄλογολάτες ὁδηγοῦν ᾽ς τὸν κάμπο τ' ἄλογά τους.

2) Φύλαξ ἵππων Ήπ. —ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Βλαστ. : Ποίημ.

Καὶ κᾶπου κᾶπου ὁ ἀντίλαλος βραχνὸ τραγούδι φέρνει
τοῦ ἄλογολάτη, τοῦ βαλμᾶ, ὁποῦ γυρνάει κ' ἐκεῖνος
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

άλογολίβαδο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ λιβάδι.

Λειμὼν κατάλληλος πρὸς νομὴν ἵππων.

άλογολίθι τό, Πελοπν. (Κόρινθ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ λιθί.

Ὁ θεϊκὸς χαλκὸς χρήσιμος εἰς καυτηριασμοὺς τῶν
πληγῶν ἄλόγων. Συνών. ἄλογόπετρα, γαλαζόπετρα,
μαβιά πέτρα (ιδ. πέτρα). [**]

άλογόμαζα ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μάζα.

Χόρτον τι.

άλογόμαντρα ἡ, ἐνιαχ. ἄλογόμαδρα Πελοπν.(Μάν.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μάντρα.

Μάνδρα, στάβλος ἵππων. Συνών. ἄλογοβορός.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλογόμαντρα Ἀνδρ.
Μηλ. Σῦρ. Σέρφ. Ἀλογόμαδρα Λήμν. Ἀλεόμαντρα Μύκ.

άλογομούλαρα τά, Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν.(Οἶν.) κ.ἄ.

Έκ τοῦ πληθ. τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μουλάρι.

Ἴπποι καὶ ἡμίονοι μαζὶ ἐνθ' ἄν. : Δὲν ματιάζονται καὶ
δὲν ἀρρωστᾶνε μόνον τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ μάτι, ματιάζονται καὶ
σκάζουν καὶ τὰ ἄλογομούλαρα Οἶν. Δὲν ἔχω φαεῖ νὰ φάνε
τὰ ἄλογομούλαρά σας (ἐξ ἐπαφδ.) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Χίλιοι κρατοῦν τὴν κούδα τση, τρακόσιοι τὴν ποδῆ της
κι ἄλλοι τρακόσιοι δώδεκα τ' ἄλογομούλαρά της
(κούδα=οὐρά γυναικεῖου φορέματος) Ζάκ.

άλογομούλαρο τό, Κεφαλλ. κ. ἄ.

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μουλάρι.

Ἴππος ἔχων τὰς ιδιότητες ἡμίονου, ἦτοι δυνάμενος
νὰ βαδίζῃ εἰς πετρώδη ἐδάφη καὶ ἀντέχων εἰς τὴν πο-
ρεῖαν καὶ εἰς τὸ πολὺ φορτίον.

άλογομούρης ἐπίθ. ἐνιαχ. ἄλοομούρης Νάξ.(Ἀπύ-
ρανθ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μούρη.

Ὁ ἔχων πρόσωπον μακρὸν ὡς τὸ τοῦ ἵππου, σκωπτι-
κῶς ἐνθ' ἄν. : Λένε πῶς εἶναι ὁμορφη, μὴν ἄλοομούρα ᾽κεῖ
χάμαι! Ἀπύρανθ.

***άλογομπέγρια** τά, ἄλογοδέγρια Κρήτ.

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μπερίρι.

Ἴπποι ἐν γένει (ἢ σύνθεσις τῶν δύο ταυτοσήμεων λ.
μόνον δι' ἀνάγκην μετρικὴν) : Ἄσμ.

Ἀι μου Γεώργι ἀφέντη μου, χῶσε με τὸ κοράσιο
νὰ φέρν' ὁκάδες τὸ κερί κι ὁκάδες τὸ λιβάνι
καὶ μὲ τ' ἄλογοδέγρια νὰ κουβαλῶ τὸ λάδι.

άλογόμυγα ἡ, ἄλογόμυια Θήρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Πελοπν. (Οἶν.) ἄλογομυῖα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)
ἄλονόμυια Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄλοόμυια Νάξ. Ρόδ. Σίφν.
ἄλονόμυια Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄλογόμυια σύνηθ.
ἄλογό-
μυγια Κρήτ. Πόντ. ἄλογόμυγια Θράκ. Μακεδ. (Μελέν.)
ἄλογόμ'γα βόρ. Ἰδιώμ. ἄλογόμυια Λέσβ. ἄλογόμυγια
Καπτ. (Ἀραβάν.) ἄλογόμυζα Τσακων. ἄλογόμυλα Ήπ.
(Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογον καὶ μυῖγα. Τὸ ἄλογόμυλα
κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ μούλα. Τὸ ἄλογόμυγια καὶ
παρὰ Πορτ.

Ἔντομα τοῦ γένους τῶν ταβανιδῶν (tabanidae) καὶ
τοῦ γένους τῶν οἰστρῶν (oestridae) τῆς τάξεως τῶν
διπτέρων (diptera), μάλιστα δὲ ἡ μυῖα ἡ ἱππόβοσκος ἡ ἱπ-
πειος (hippobosca equina), ὁ τῶν ἀρχαίων μύωψ, παρά-
σιτος μὲ ἐνοχλητικὰ κεντήματα ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἡμίονου,
ὄνου, βοῦς ἐνθ' ἄν. : Φρ. Ἔχει ἄλογόμυιγες (ἔχει φροντίδας
καὶ σκέψεις ἢ ὑπονοίας) Πελοπν. (Λάστ.) Τοῦ μῆκε ἄλογό-
μυγια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τοῦ
᾽βαλε ἄλογόμυιγες (τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτεύεται) Ήπ. Σὰν νὰ
τοῦν κέντ'σαν ἄλογόμ'γες (ἐπὶ τοῦ ἀνησύχου) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) || Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνοχλητικοῦ Πελοπν.
(Συκεῖα Κορινθ.) Συνών. βοῖδόμυγια. [**]

άλογόμυλος ό, Θήρ. Κεφαλλ. κ. ἄ. —Λεξ. Περίδ.
Βυζ. ἄλογόμ'λους Θράκ. ἄλογόμυλας Πελοπν. (Μάν.)
ἀγόμενλε Τσακων.

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μύλος. Ἡ λ. καὶ εἰς κώδικα
Κρήτης τοῦ 1668. Διὰ τὸν μεταπλασμόν τοῦ τύπ. ἄλογό-
μυλας πβ. καὶ νερόμυλας.

Μύλος ὑπὸ ἵππου κινούμενος ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς
τοπων. Παξ.

άλογονικό τό, Προπ. (Ἀρτάκ.)

Έκ τοῦ πληθ. ἄλογονικά ἐκ συνθέσεως τοῦ ἄλογα
καὶ ὀνικά πληθ. τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ ὀνικόν.

Ἴππος (ἡ λ. κατὰ πληθ. ἄλογονικά ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς
ἵππους καὶ ὄνους μαζὶ, ὡς τὸ ἄλογομούλαρα ἵππους
καὶ ἡμίονους, κατόπιν δὲ λησμονηθείσης τῆς σημ. τοῦ β'
συνθετ. ἐλέχθη μόνον ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἵππου καθ' ἐνικ.) :
Ἄσμ.

Ποιὸς μαῦρος ἀπ' τοὺς μαύρους μου κι ἀπ' τ' ἄλογονικά μου
θὰ πάη ἀπόψε ᾽ς τὴ Σουριά, θὰ πάη καὶ θὰ γυρίσῃ ;

άλογονταρντάνα ἡ, ἐνιαχ.

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ νταρντάνα.

Ἡ νόσος ἰνφλουέντζα τῶν ἵππων.

άλογοουρά ἡ, πολλαχ. ἄλογοῦρά Κέρκ. —Λεξ. Μ.
Ἐγκυκλ. ἄλογοῦρά Θράκ.(Αἰν.) ἄλογοῦρά Ζάκ. Κεφαλλ.
ἄλογοῦρα πολλαχ. ἄλογοῦνοῦρά Θεσσ. Στερελλ.(Αἰτωλ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ οὐρά, παρ' ὃ καὶ νοῦρά.

1) Ἡ οὐρά τοῦ ἀλόγου ἔνθ' ἄν.: *Τρίχες ἀπὸ ἀλογονουρά* Πελοπν. (Λάστ.) *Ἐγυρόφερνε σὰν ἀλογονουρά ἡ μαύρη μεταξωτὴ φούντα* 'ς τοῦ κεφαλίου τὸ φεσάκι (ἐνν. ὅταν ἐχόρευε) Πελοπν. (Λακεδ.) || Φρ. *Κρέμιτι κουντὰ 'ς τ'ν ἀλογονουρά* γὰ νὰ ζήσ' (ἔχει ὡς μόνον ἐπάγγελμα τὸ τοῦ ἀγωγιάτου) Αἰτωλ. 2) Τὰ φίλυδρα ἀγριόχορτα τοῦ γένους τῆς ἱππουρίδος (*equisetum*) τῆς τάξεως τῶν ἱππουριδωδῶν (*equisetaceae*), βότανα δημώδη, αἱ τῶν ἀρχαίων ἱππουρίδες (Διοσκορ. 4,46) Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. (Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 218). [**]

άλογοπάζαρο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *παζάρι*.

Μέρος, ὅπου πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται ἵπποι, ἀγορά ἵππων.

άλογοπάτημα τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πάτημα*.

1) Πάτημα ἵππου ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 116: Ποίημ. *Σᾶς μέλλεται ξολοθρεμός, | ἀκοίταχτα, ἀλογάριαστα* κάτου ἀπ' τ' ἀλογοπάτημα | τοῦ Ἀγαρηνοῦ...

(ταῦτα λέγονται πρὸς τὰ λουλούδια). 2) Ἰχνος ποδὸς ἵππου πολλαχ. Συνών. *ἀλογάχναρο*, *ἀλογοκοπός*, *ἀλόγοπατημιὰ*, *ἀλογοπατησιὰ*, *ἀλογοπεταλγὰ*, *ἀλογότορος*. Πβ. *ἀλογοπατημασιὰ*.

άλογοπατημασιὰ ἡ, ἐνιαχ. *ἀλογουπατ'μασιὰ* Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πατημασιὰ*.

Κοῖλωμα σχηματιζόμενον ἀπὸ τὸ πάτημα τοῦ ἵππου: *Οὐ Γιάφ'ς δίψασι κ' ἡδρι μνιὰν ἀλογουπατ'μασιὰ γιμάτ' νιρὸ* (ἐκ παραμυθ.) Πβ. *ἀλογοπάτημα*.

άλογοπατημιὰ ἡ, ἀμάρτ. *ἀλογοπατημὰ* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πατημιὰ*.

Πάτημα, ἵχνος ποδὸς ἵππου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλογοπάτημα* 2.

άλογοπατησιὰ ἡ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πατησιὰ*.

Ἰχνος ποδὸς ἵππου: *Αὐτό 'ναι ἀλογοπατησιὰ*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλογοπάτημα* 2. Πβ. *ἀλογοπατημασιὰ*. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Βοιωτ.)

άλογοπεταλγὰ ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πεταλγὰ*.

Ἰχνος πετάλου τοῦ ἵππου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλογοπάτημα* 2.

άλογόπετρα ἡ, Ἀθῆν. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Συγκὰ Κορινθ.) κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πέτρα*.

Ἀλογολίθι, ὁ ἰδ.

[**]

άλογοπέτσι τό, *ἀλογοπέτσιν* Πόντ. (Κερασ.) *ἀλογοπέτσιν* Πόντ. (Κερασ.) *ἀλογοπέτσι* πολλαχ. *ἀλογοπέτσ'* Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *ἀλογόπετσο* Κεφαλλ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πετσί*.

Δέρμα ἵππου. Συνών. *ἀλογοτόμαρο*.

άλογοπόδης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀελοπόης* Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πόδι*.

Ὁ βαδίζων ταχέως καθὼς ὁ ἵππος. Συνών. *ἀλογοκάννης*.

άλογόπορδος ὁ, Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πόρδος*.

Φυτὰ τοῦ γένους τοῦ λυκοπέρδου (*lycoperdon*) τῆς τάξεως τῶν μυκήτων (*fungi*). Συνών. *ἀλεποπορδή*. [**]

άλογοπούλαρο τό, Ζάκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόρινθ. Λακων.) κ. ἄ. *ἀλογουπούλαρον* Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πουλάρι*.

Τὸ νεογνὸν τοῦ ἵππου, πῶλος. Πβ. *ἀλογόπουλλο*.

άλογόπουλλο τό, Λεξ. Γαζ. (λ. *ἰππίσκος*) *ἀλογόπ'λλο* Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Οἶν.) *ἀλογόπ'λλου* Μακεδ. (Μελέν.) *ἀλογόπον* Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *ἀλογοπούλλι* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) *ἀλογουπούλλ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἄλογο* διὰ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -*πουλλο*, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,636 κέξ.

Μικρὸς ἵππος ἢ τὸ νεογνὸν τοῦ ἵππου, πῶλος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀ - Γεώρι μ' κι ἄε - Θόδωρε, με τ' ἄσπρον τ' ἀλογόπον, γὰ φέρτεν τὴν ἀγάπη μου 'ς σ' ἔρημον τ' ἐγκαλόπο μ'

Πόντ. Συνών. *ἀλογάκι* 1, *ἀλογατάκι* 1, *ἀλογούδι*, *ἀλογούτσι*. Πβ. *ἀλογοπούλαρο*.

άλογορραβδέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀλογορράβδι*.

Τὸ ἐκσφενδόνισμα ράβδου διὰ νὰ κτυπήσῃ τις ζῶον φεῦγον.

άλογορράβδι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *ραβδί*.

Ράβδος, μετὴν ὁποῖαν οἱ ἱππεῖς κτυποῦν τοὺς ἵππους διὰ νὰ τρέχουν.

άλογοσάμαρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. *ἀλογουσάμαρον* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *σαμάρι*.

Ἐπίσαγμα ἵππου. Πβ. *γαῖδουροσάμαρο*, *μουλαροσάμαρο*.

άλογοσέλινο τό, Λεξ. Γαζ. (λ. *ἰπποσέλινον*).

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *σέλινο*.

Τὸ φυτὸν σμύρνιον τὸ μελανοσέλινον (*smyrnium olus-atrum*) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (*umbelliferae*), τὸ ἀρχ. ἱπποσέλινον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀγριοσέλινο* 1 β (γ). [**]

άλογοσερμός ὁ, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀλογοσέρνω*.

Τὸ νὰ δένῃ τις τινὰ εἰς τὴν οὐρὰν ἵππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου συρόμενος κατὰ γῆς φονεύεται.

άλογοσέρνω Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κρήτ. Νάξ. — Λεξ. Βλαστ. *ἀλοοσέρνω* Νάξ. *ῥοοσέρνω* Κύθν. *ῥουγουσέρνω* Μακεδ. (Καταφύγ.)

